

АГАТА КРИСТИ ПРИКЛЮЧЕНИЕТО НА ДЖОНИ УЕЙВЪРЛИ

Превод от английски: Христо Кънев, 1996

chitanka.info

— Вие разбирате чувствата на една майка — каза мисис Уейвърли може би за шести път.

Тя погледна умолително Поаро. Дребният ми приятел, винаги съчувствен към майките в беда, жестикулира окуражително.

— Да, да, напълно ви разбирам. Имайте вяра в татко Поаро.

— Полицията... — започна мистър Уейвърли.

Жена му отклони предложението на мъжа си, като махна с ръка.

— Не искам да имам нищо общо повече с полицията — добави тя. — Доверихме им се, а вижте какво се случи! Но аз съм чувала толкова много за мосю Поаро и за прекрасните му дела, че почувствах — той би могъл да ни помогне. Чувствата на майката...

Поаро възпря повторението с красноречив жест. Възнението на мисис Уейвърли бе очевидно искрено, ала то беше в странно несъответствие с хитрите, дори сурови черти на лицето ѝ. Когато покъсно научих, че тя е дъщеря на виден производител на стомана, пробил си път в живота от куриер до сегашното си именито положение, реших, че дъщерята е наследила много от качествата на баща си.

Съпругът, мистър Уейвърли, беше едър, румен и добродушен на вид човек. Стоеше широко разкراчен и приличаше на провинциален земевладелец.

— Предполагам, че знаете всичко за тази история, нали, мосю Поаро? — попита бащата.

Въпросът беше почти излишен. От няколко дни вестниците бяха пълни със съобщения за сензационното отвличане на малкия Джони Уейвърли, тригодишния син и наследник на Маркърс Уейвърли от Уейвърли Корт, Съри, принадлежащ към една от най-старите фамилии в Англия.

— Зная, разбира се, главните факти, но моля ви, разкажете ми цялата история, мосю. И с подробности, ако обичате.

— Ами — започна бащата — цялата история започна отпреди десетина дни, когато получих анонимно писмо, пълно с чудовищни неща, от които не разбрах нищо. В крайна сметка неговият автор имаше нахалството да иска от мен двайсет и пет хиляди лири... двайсет и пет хиляди, мосю Поаро! Ако не изпълнех искането му, той ме заплашваше, че ще отвлече Джони. Разбира се, хвърлих писмото в кошчето за отпадъци, без да се интересувам повече от него. Помислих,

че някой си прави глупава шега с мен. Пет дни по-късно получих друго писмо. „Ако не платите исканата сума, вашият син ще бъде отвлечен на двайсет и девети“. Това беше на двайсет и седми. Ейда се разтревожи, но аз не вярвах, че заплахата е сериозна. По дяволите, та ние живеем в Англия. Тук никой не отвлича деца заради откуп.

— Тази практика наистина не е обичайна, мосю — съгласи се Поаро.

— Ейда обаче не ми даваше мира и — чувствайки се малко като глупак — аз се съгласих да уведоим Скотланд Ярд. Те, изглежда, не погледнаха на случая много сериозно, повлияха се от мнението ми, че това е някаква глупава шега. На двайсет и осми получих трето писмо. „Вие не платихте — гласеше писмото. — Вашият син ще бъде отвлечен утре в дванайсет часа на обяд, двайсет и девето число от месеца. За да го откупите, ще са ви нужни вече петдесет хиляди лири“. Отидох повторно в Скотланд Ярд. Този път те бяха по-силно впечатлени. Бяха склонни да мислят, че писмата са работа на луд човек и че има вероятност да се направи опит за отвлечане в посочения час. Увериха ме, че ще вземат необходимите мерки. Инспектор Макнийл ще дойде сутринта в Уейвърли с достатъчно полицаи и ще осигурят охраната. Прибрах се вкъщи много успокоен. Но въпреки всичко ние вече имаме чувството, че сме в положението на обсадени. Дадох нареждания да не се допускат непознати и никой да не напуска къщата. Вечерта премина без никакъв инцидент, но на сутринта жена ми се почувства зле. Разтревожен от нейното състояние, изпратих да повикат доктор Дейкърс. Оплакванията ѝ, изглежда, го озадачиха. Той се колебаеше дали тя не е отровена, а аз бях сигурен, че състоянието ѝ се дължи по-скоро на психическо разстройство. „Няма опасност за живота ѝ — увери ме лекарят, — но ще трябва ден-два да остане в леглото.“ Когато се върнах в моята спалня, бях стреснат и учуден — намерих една бележка, забодена с карфица за възглавницата ми. Беше написана със същия почерк като предишните писма и съдържаше само четири думи: „Днес в дванайсет часа.“ Признавам, мосю Поаро, че ми причерня пред очите! Някой от моята къща е замесен в това — един от прислужниците. Събрах ги всички, наругах ги здравата, направо ги разпердуших. Те не издадоха кой е виновен за това; мис Колинс обаче, компаньонката на жена ми, заяви, че е видяла как бавачката на Джони се е измъкнала по автомобилната алея рано тази сутрин.

Притиснах я до стената и тя си призна. Оставила Джони на прислужницата на детето и отишла тайно да се срещне с един свой приятел — мъж! Хубава работа! Отрече да е слагала бележката на възглавницата ми — изглежда казваше истината, не зная. Почувствах, че не мога да поема риска бавачката на детето ми да участва в заговора. Замесена бе поне една от прислугата — в това бях сигурен. Накрая се разгневих много и уволних цялата прислуга, в това число и бавачката. Дадох им един час време да си съберат багажа и да се махнат от къщата ми.

При спомена за тогавашния ад мистър Уейвърли не можа да остане спокоен и лицето му стана още по-червено.

— Това не беше ли малко неразумно, мосю? — попита Поаро. — Защото, както излиза, вие сте играли по свирката на противника.

Мистър Уейвърли се вгледа учудено в него.

— Не виждам такова нещо — рече той. — Изпратих всички да си съберат багажа, това беше моето намерение. Телеграфирах в Лондон да ми бъдат изпратени вечерта нови прислужници. Междувременно единствените хора, в които можех да имам доверие, бяха мис Колинс, секретарката на жена ми, и икономът Тредуел — той служи при нас откакто се помня.

— А тази мис Колинс? Откога служи при вас?

— Само от една година — обади се мисис Уейвърли. — Тя се оказа безценна като моя секретарка, а също е и много добра домакиня.

— Какво ще ми кажете за бавачката?

— Тя е от шест месеца при мен. Дойде с отлични препоръки. Но въпреки това аз не я одобрявам много, въпреки че Джони доста се привърза към нея.

— Доколкото разбирам, тя вече е била напуснала, когато е станало нещастieto. Мосю Уейвърли, бъдете така любезен да продължите.

И мистър Уейвърли поднови разказа си.

— Инспектор Макнийл пристигна около десет и половина. До това време цялата прислуга си беше отишла. Той заяви, че е доволен от предприетите мерки вкъщи. Водеше няколко полицаи, които постави в парка, за да охраняват всички подстъпи към къщата, и ме увери, че ако цялата работа не е само сплашване, ние несъмнено ще заловим загадъчния автор на писмата. Джони беше с мен. Той, аз и инспекторът

влязохме в стаята, която наричаме съвещателна зала. Инспекторът заключи вратата. Там има голям часовник и когато стрелките му наближиха дванайсет, ще ви призная, че бях вече луд от нерви. Чу се бръмчене и часовникът започна да бие. Аз стиснах Джони здраво в ръцете си. Имах чувството, че някой ще се спусне просто от небето. Последният удар отзвъня и веднага във настъпи голяма суматоха. Инспекторът бързо отвори прозореца и към него дотича един полицаи от парка. „Хванахме го, сър — каза задъхано той. — Прокрадваше се в храстите. Носеше нещо за упояване.“ Изтичахме на терасата, където двама полицаи държаха един човек с грубиянска външност, облечен в опърпани дрехи. Той се извиваше и гърчеше в ръцете на полицаите, опитвайки се напразно да се освободи. Един от тях ни подаде неразвит пакет, отнет от техния пленник. Пакетът съдържаше памук и шише хлороформ. Кръвта ми кипна, като видях това. Имаше и бележка, адресирана до мен. Разтворих я. В нея пишеше следното: „Трябваше да ми платите, за да откупите сина си, сега това ще ви струва петдесет хиляди лири. Въпреки предпазните мерки, той беше отвлечен на двайсет и девети, както ви писах по-рано.“ Разсмях се облекчено, но в това време чух шум на кола и вик. Обърнах глава. По автомобилната алея към южния изход се носеше с бясна бързина ниска, дълга, сива кола. Бе извикал мъжът, който я шофираше, но не това предизвика ужаса ми. Втреших се, защото видях ленинорусите къдрици на Джони. Детето беше в колата до мъжа на волана. Инспекторът изруга. „Детето беше тук допреди миг! — извика той. Очите му обходиха лицата ни. Ние всички бяхме там: аз, Тредуел, мис Колинс. — Кога видяхте за последен път сина си, мистър Уейвърли?“ Върнах се назад в мислите си, опитвайки се да си спомня. Когато полицаят от парка ни извика, аз изтичах навън с инспектора, съвсем забравил за Джони. Отекна звук, който ни стресна. Това бе часовникът на селската черква. Като възкликна изненадано, инспекторът извади джобния си часовник — беше точно дванайсет часът. Като по даден знак всички изтичахме в съвещателната зала; часовникът там показваше дванайсет и десет. Някой го беше превъртял напред, защото никога дотогава не бях забелязвал той да избързва или изостава. Винаги беше много точен.

Мистър Уейвърли замълча. Поаро се усмихна и оправи една от поставките за чаши, която притесненият баща беше изместил.

— Приятен малък проблем, тайнствен и очарователен — промърмори Поаро. — Ще го изследвам за вас с удоволствие. Чудесно планиране.

Мисис Уейвърли го погледна укоризнено.

— Но детето ми е отвлечено — изплака тя.

Поаро бързо смени изражението си и отново придоби съчувствен вид.

— Той е в безопасност, мадам, нищо не му е сторено. Бъдете спокойна, тези мерзавци ще се отнасят най-грижливо с детето. То не е ли пуйката... пардон, гъската... която снася златни яйца?

— Мосю Поаро, сигурна съм, че само едно нещо може да помогне: да платя сумата. Отпърво бях решително против това... но сега! Майчините чувства... — обади се мисис Уейвърли.

— Но ние прекъснахме историята, която ни разказваше мосю — извика припряно Поаро.

— Предполагам, че знаете останалата част от нея доста добре от вестниците — продължи мистър Уейвърли. — Инспектор Макнийл веднага грабна телефона. Описанието на колата и мъжа беше разпространено надлъж и шир и на първо време изглеждаше, че всичко ще свърши добре. Кола, отговаряща на описанието, с мъж и малко момченце, преминала през редица села в посока към Лондон. На едно място спрели и там хората забелязали, че момченцето плаче и очевидно се страхува от спътника си. Когато инспектор Макнийл ми съобщи, че колата е била спряна и мъжът и момчето задържани, аз почти се побоях от облекчение. Знаете обаче какво последва. Момчето не беше Джон, а мъжът се оказа запален автомобилист, обичащ децата. Той взел едно малко момче, което си играело на улицата в Идънсуел, село на около двадесетина километра от нас, с цел да го поразходи. Поради пълната заблуда на полицията всички следи бяха заличени. Ако полицията не беше така упорито следвала погрешната кола, може би досега щеше да открие момчето.

— Успокойте се, мосю. Полицията е храбра и интелигентна сила. Грешката, която е допуснала, е много естествена. А и планът на престъпниците е хитър. Разбирам, че човекът, заловен в парка ви, упорито е отричал всякакво участие в плана за отвлечането. Твърдял е, че бележката и пакета са му били дадени, за да ги предаде в Уейвърли Корт. Мъжът, който му ги връчил, му дал десетшилингова банкнота и

му обещал още една, ако даде нещата в Уейвърли Корт точно в дванайсет без десет. Той трябвало да се приближи до къщата през парка и да почука на задната врата.

— Не вярвам на нито една дума от това — заяви разгорещено мисис Уейвърли. — Всичко е куп лъжи.

— *En verite*^[1] обяснението е твърде неубедително — изрече замислено Поаро. — Но досега никой не го е оборил. Разбирам също, че той е отправил определено обвинение, нали?

Погледът му изпитваше мистър Уейвърли. Последният отново се изчерви.

— Онзи тип имаше нахалството да твърди, че Тредуел бил човекът, който му дал пакета. Само че сега си бил обръснал мустаците. Представете си, Тредуел, човекът, който се е родил в нашето имение!

Поаро леко се усмихна на възмущението на провинциалния джентълмен.

— И все пак вие самият подозирахте един обитател на къщата ви като съучастник в отвлечането.

— Да, но не Тредуел.

— А вие, мадам? — попита Поаро, обръщайки се изведнъж към нея.

— Тредуел не би могъл да даде на този скитник писмото и пакета... ако това изобщо е вярно, в което много се съмнявам. Казва, че пакетът му бил предаден в десет часа. В десет часа Тредуел беше със съпруга ми в пушалнята.

— Успяхте ли да видите лицето на човека в колата, мосю? Той напомняше ли с нещо на Тредуел?

— Човекът беше много далеч от мен и не можах да разпозная лицето му.

— Тредуел има ли брат?

— Няколко братя, но те всички са покойници. Последният от тях загина във войната.

— Все още не познавам разположението на някои неща във вашето имение. Колата се е отправила за Южната порта. Има ли Уейвърли Корт друг вход?

— Да, наричаме го Източната порта. Тя се вижда отвсякъде в къщата.

— Струва ми се необичайно, че никой не е видял колата да влиза в имението.

— По този път може да се преминава свободно, защото по него се отива до малък параклис. Много коли минават оттам. Мъжът може да е спрял колата си на удобно място и да е изтичал до къщата точно когато тревогата бе дадена и вниманието привлечено другаде.

— Ако не е бил вече в къщата — рече замислено Поаро. — Има ли място, където той би могъл да се скрие?

— Нямахме възможност да направим предварително пълен оглед на къщата. Не сметнахме за необходимо. Предполагам, че той е могъл да се укрие някъде, но кой ще го пусне вътре?

— По-късно ще стигнем и до този момент. Нека разглеждаме нещата последователно... да бъдем методични. Няма ли някакво специално място за скриване в къщата? Уейвърли Корт е старо имение и понякога в такива постройки има „тайници“, както се наричат те.

— За Бога, имаме такова укритие. То се намира зад един плот на ламперията в салона.

— Близко до съвещателната зала?

— Току до вратата й.

— *Voila!*

— Но никой не знае за съществуването му, освен жена ми и аз.

— А Тредуел?

— Той... може да е чувал за укритието.

— Мис Колинс?

— Никога не съм й споменавал за него.

Поаро помисли за миг.

— Е, мосю, следващата моя грижа е да дойда в Уейвърли Корт. Удобно ли ще бъде, ако пристигна днес следобед?

— О, елате колкото може по-скоро, мосю Поаро! — извика мисис Уейвърли. — Прочетете това още веднъж.

Тя тикна в ръцете му последното послание на врага, получено от семейство Уейвърли тази сутрин, което я беше накарало да дойде светкавично при Поаро. То даваше ясни и точни нареждания как да се плати сумата и завършваше със заплахата, че за всяко вероломство момчето ще заплати с живота си. Ясно беше, че любовта към парите воюва с майчината любов на мисис Уейвърли и че последната в крайна сметка удържа победа.

Поаро задържа мисис Уейвърли за малко след като мъжът ѝ си тръгна.

— Мадам, кажете ми истината, ако обичате. Споделяте ли вярата на съпруга си в иконома Тредуел?

— Нямам нищо против него, мосю Поаро. Не виждам как той би се замесил в това, но... хм... никога не ми е бил симпатичен... никога!

— Още едно нещо, мадам — можете ли да ми дадете адреса на бавачката на детето?

— „Недърол Роуд“ 149, Хамърсмит. Не можете да си представите...

— Аз никога не си представям. Използвам само моите малки сиви клетки. И понякога, само понякога имам и някаква скромна идея.

Вратата се затвори и Поаро се върна при мен.

— Значи, мадам никога не е харесвала иконома. Това е интересно, нали, Хейстингс?

Аз отказах да бъда въвлечен. Поаро толкова често ме бе подмамвал, че този път реших да бъда предпазлив. Все някъде щеше да има уловка.

След като се преоблякохме грижливо, се отправихме за „Недърол Роуд“. Имахме щастието да намерим Мис Джеси Уидърс вкъщи. Тя беше жена на тридесет и пет години, с приятно лице, способна и с превъзходни качества. Не можех да повярвам, че е замесена в отвличането. Бе страшно обидена от начина, по който е уволнена, но призна, че е допуснала грешка. Била сгодена за един художник-декоратор, който живеел в околността, и тя изтичала да се срещне с него. Всичко изглеждаше напълно естествено. Съвсем не можех да разбера Поаро. Въпросите му ми изглеждаха доста неуместни. Те касаеха главно ежедневието на бавачката в Уейвърли Корт. Бях наистина отегчен и се зарадвах, когато Поаро се сбогува.

— Отвличането на деца е проста работа, *top at it* — отбеляза той, когато направи знак на едно такси на „Хамърсмит Роуд“ и нареди на шофьора да ни откара в Уотърлу. — Това дете е могло да бъде откраднато с най-голяма лекота всеки произволно избран ден от последните три години.

— Аз не виждам това да ни приближава много към разрешаването на загадката — отбелязах студено.

— *Au contraire*^[2], то ни приближава главоломно към успеха, главоломно! Ако трябва да носите игла на вратовръзката си, Хейстингс, тя трябва да бъде точно по средата на връзката ви. А сега тя е най-малко с половин сантиметър изместена надясно.

Уейвърли Корт беше хубаво старо кътче, наскоро ремонтирано с вкус и старание. Мистър Уейвърли ни показва съвещателната зала, терасата и всички места, които имаха отношение към случая. Накрая, по молба на Поаро, той натисна една пружина в стената, плотът се отмести встрани и пред очите ни се откри къс коридор, който водеше към „тайника“.

Мъничката стая беше съвсем гола, на пода нямаше дори следи от стъпки. Присъединих се към Поаро, който се беше навел и разглеждаше внимателно нещо в ъгъла.

— Какво мислите за това, приятелю?

Там имаше четири отпечатащи близо един до друг.

— От куче — извиках аз.

— Много малко куче, Хейстингс.

— Сигурно е померанец.

— По-дребно от померанец.

— Грифон? — рекох наслука аз.

— По-дребно дори от грифон. Вид неизвестен за Киноложкия клуб.

Погледнах го. Лицето му грееше от възбуда и задоволство.

— Бях прав — измърмори Поаро. — Знаех, че съм прав. Елате, Хейстингс.

Когато излязохме от коридора и плотът се затвори зад нас, една млада дама излезе от близката врата. Мистър Уейвърли ни представи.

— Мис Колинс.

Мис Колинс беше на около тридесет години, бърза и жива в движенията си. Тя имаше тъмноруса коса и носеше пенсне.

По молба на Поаро минахме в малка столова в съседство с кухнята и той я разпита подробно за прислугата и главно за Тредуел. Тя призна, че не харесва иконома.

— Прави се на много важен — обясни тя.

След това минаха на въпроса за храната, която е поднесена на мисис Уейвърли вечерта на двадесет и осми. Мис Колинс заяви, че е

яла от същите ястия горе във всекидневната си стая, но не се е почувствала зле. Когато тя си тръгваше, аз сръчках Поаро.

— Кучето — прошепнах му аз.

— А, да, кучето! — Той се усмихна широко. — Случайно да имате тук куче, мадмоазел?

— Има две ловджийски кучета в колибките отвън.

— Не, аз питам за малко кученце-играчка.

— Нямаме такова.

Поаро й разреши да си отиде. После, като натисна звънеца, той направи следната забележка:

— Тя лъже, тази мадмоазел Колинс. Може би и аз щях да излъжа, ако бях на нейно място. Сега да се заемем с икономата.

Тредуел беше възвишена личност. Той ни разказа историята си с идеален апломб, а тя беше в общи линии същата, която ни представи мистър Уейвърли. Икономът призна, че знае за тайното укритие.

Когато накрая той се оттегли, претендиращ за непогрешимост докрай, аз срещнах изпитателните очи на Поаро.

— Какъв извод правите от всичко това, Хейстингс?

— А какъв е вашият? — отбих атаката аз.

— Много предпазлив сте станали. Сивите ви клетки никога, никога няма да функционират, щом не ги стимулирате. Е, нямам намерение да ви дразня! Нека направим изводите си заедно. Кой неща ще представляват по-особена трудност?

— Има едно нещо, което не мога да проумея — отвърнах аз. — Защо човекът, отвялякъл детето, се измъква през Южната порта, вместо през Източната, където никой няма да го види?

— Много добре, Хейстингс, отлично. Аз ще прибавя към този ваш пункт още един. Защо предупреждават предварително съпрузите Уейвърли? Вместо просто да отвлекат детето и да го освободят срещу откуп?

— Защото се надяват да вземат парите, без да бъдат принудени да действат.

— Сигурно е щяло да бъде много невероятно парите да бъдат платени при една гола заплаха.

— И друго — те искат да привлекат вниманието към дванайсет часа, та когато скитникът бъде заловен, другият да може да излезе от скривалището си и да се измъкне с детето незабелязан.

— Това не променя факта, че те полагат големи усилия да превърнат едно свършено лесно нещо в много по-трудно. Ако те не бяха определили време или дата, нищо нямаше да бъде по-лесно от това да изчакат благоприятен момент и някой ден да отвлечат детето с кола, когато то е навън с бавачката си.

— Д... да — признах със съмнение аз.

— Всъщност тук се разиграва умишлено един фарс! Нека сега подходим към въпроса от друга страна. Всичко е устроено така, че да показва участието на вътрешен човек в заговора. Пункт първи: тайнственото отравяне на мисис Уейвърли. Пункт втори: бележката, забодена с карфица за възглавницата. Пункт трети: превъртане на часовника с десет минути напред... всички тези неща са дело на вътрешен човек. И един допълнителен факт, който вие може би не сте забелязали. Нямаше прах в тайното укритие. То беше пометено с метла. Да видим сега колко хора обитават къщата. Те са четирима. Можем да изключим бавачката, защото тя не би могла да помете тайното укритие, въпреки че би могла да извърши другите три неща. Та казах, че живеещите в къщата са четирима: мистър и мисис Уейвърли, икономът Тредуел и мис Колинс. Избирам първо мис Колинс. Не знаем за нея друго, освен че очевидно е интелигентна млада жена и че е в имението от една година.

— Тя излъга за кучето, вие го казахте — напомних му аз.

— А, да, кучето. — Поаро се усмихна особено. — Нека сега преминем на Тредуел. Срещу него има няколко подозрителни факта. Единият от тях е този, че скитникът обвинява Тредуел да му е дал пакета в селото.

— Но Тредуел има алиби по този пункт.

— Дори да има алиби, той може да е отровил мисис Уейвърли, да е забол с карфица бележката за възглавницата, да е превъртял часовника напред и да е помел тайното укритие. От друга страна, той е роден и отрасъл в имението и е служил на семейство Уейвърли. Изглежда крайно неправдоподобно той да участва в отвлечането на сина на господарите си. Той не се помества в тази картина!

— Е, тогава?

— Трябва да продължим да разсъждаваме логично — колкото и абсурдно да изглежда това. Нека за малко спрем поглед на мисис Уейвърли. Но тя е богата, има пари. С нейните пари е ремонтирано

обеднялото имение. Няма логично основание тя да отвлече собствения си син и да плати парите на себе си. Съпругът ѝ обаче е в по-различна позиция. Той има богата жена. Не е същото като да е сам богат... всъщност малко вероятно е дамата да желае да се раздели с парите си, освен при много сериозен повод. Но мистър Уейвърли, напротив, и това личи от пръв поглед, е *bon viveur*^[3].

— Невъзможно — изпелтечих аз.

— Съвсем не е така. Кой отпраща прислугата? Мистър Уейвърли. Той може да напише бележките, да упои жена си, да превърти часовника напред и да осигури чудесно алиби за верния си подчинен иконом. Тредуел никога не е обичал мисис Уейвърли. Той е предан на господаря си и е готов да изпълнява безусловно заповедите му. Замесените са трима — Уейвърли, Тредуел и някакъв приятел на Уейвърли. Тук е грешката, която прави полицията, защото тя не продължава да издирва мъжа, шофирал сивата кола с другото дете в нея. Този е третият човек. Той взема едно дете в съседното село, дете с лепеноруси къдрици. Влиза през Източната порта и излиза през Южната в подходящия момент, като размахва ръка и вика. Никой не вижда нито лицето му, нито номера на колата, очевидно никой не може да види и лицето на детето. После шофьорът създава фалшива следа към Лондон. В същото време Тредуел извършва своята част, като се погрижва да даде пакета и бележката на един мъж с грубиянски вид. Неговият господар може да му осигури алиби, ако грубиянинът скитник го познае въпреки изкуствените мустаци, които е носел. Колкото до мистър Уейвърли, веднага щом отвън възниква суматохата и инспекторът хуква да види какво става, той бързо скрива детето в тайното убежище и едва тогава е последвал навън инспектора. По-късно през деня, когато инспекторът си е отишъл, а мис Колинс е в стаята си, за него става съвсем лесно да откара детето си на някое безопасно място със собствената си кола.

— Но какво става с кучето? — попитах го аз. — И с лъжата на мис Колинс?

— Това беше моя малка шега. Аз я попитах дали има кученце-играчка в къщата, а тя каза, че няма... но несъмнено е имало някога... в детската стая! Защото мистър Уейвърли е оставил няколко играчки в тайното укрите, за да може Джони да се забавлява и да си мълчи.

— Мосю Поаро — каза мистър Уейвърли, като влезе в стаята, — открихте ли нещо? Имате ли някакви улики къде е било отвлечено детето?

Поаро му подаде лист хартия.

— Тук е написан адресът — каза той.

— Но това е празен лист.

— Празен е, защото чакам вие да напишете адреса.

— Какво означава... — не довърши фразата си мистър Уейвърли, а лицето му стана мораво.

— Зная всичко, мосю. Давам ви двацет и четири часа да си върнете момчето. Вашата находчивост ще ви помогне да обясните как детето се е появило отново. В противен случай мисис Уейвърли ще бъде осведомена за истинското положение на нещата.

Мистър Уейвърли се отпусна на един стол и зарови лице в ръцете си.

— Джони е у моята някогашна бавачка, на петнадесет километра оттук — изрече той. — Той се чувства добре, за него се грижат там.

— Не се съмнявам в това — отговори Поаро. — Ако не вярвах, че можете да бъдете добър баща, нямаше да ви дам този шанс.

— Да се избегне скандалът...

— Точно така. Носите името на стар род, почитан от всички. Не го подлагайте на подобно изпитание. Довиждане, мистър Уейвърли. А, искам да ви дам един полезен съвет. Винаги измитайте и ъглите!

[1] Наистина, в действителност (фр.) — Бел.прев. ↑

[2] Напротив (фр.) — Бел.прев. ↑

[3] Прахосник (фр.). — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.